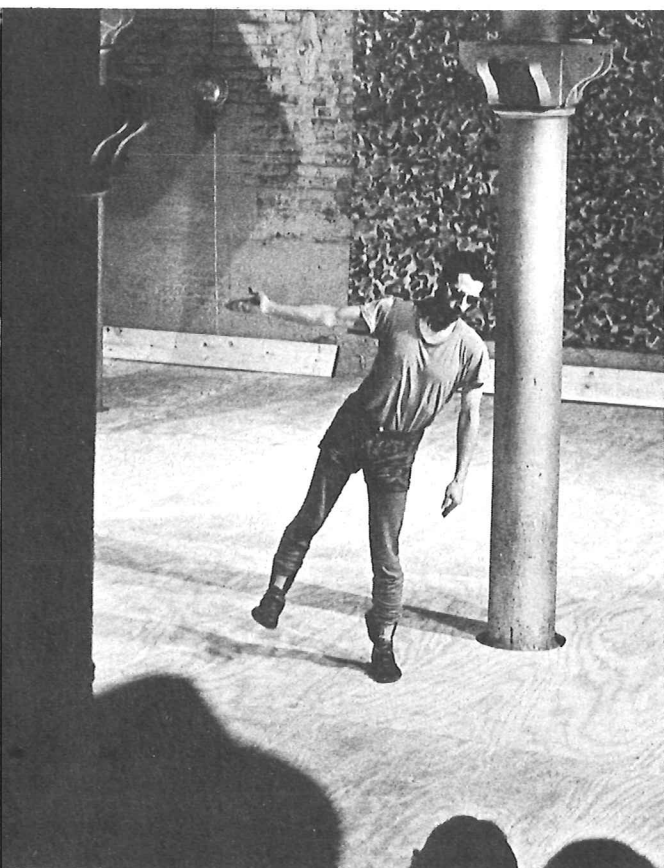

ander te doen. Theatergroep Perspekt gebruikte ook dia's..., maar dat was Kaaitheater 79. Oh ja, Falso Movimento danste ook. Niet klassiek maar modern. Ik heb het gevoel dat ik het al meer gezien heb... op teevee en in reclameclips. Gogo!

Zo glijden we langzaam af naar het meer experimentele danstheater. Nou ja, dans? Wanneer kunst de allereerste expressie van de allereerste gevoelens wordt, kan het best leuk zijn voor wie ermee bezig zijn, maar of het even plezierig is voor wie er moeten naar kijken... is een zinvolle vraag die iedere kunstenaar zich moet blijven stellen. Tenzij hij zich enkel en alleen wenst te richten tot wie, zoals hij, op zoek zijn naar nieuwe expressievormen. Dat kan... en dat mag. Jammer voor mij dan, die van dat soort research niets afweet.

Woensdagavond. Tweemaal zit ik een uur lang met uitgestrekte arm, smekend om enig contact met wat er op de scène aan het gebeuren is. Waar Steve Paxton mee bezig is, bij God, ik kan er maar niet achterkomen. Ik weet niet eens of *Bound* wat te maken heeft met de veerkrachtige sprongtjes die hij af en toe ten beste geeft. En Marie Chouinard? Ook haar reik ik smekend de hand... de lichtste aanraking van haar pink met de mijne, hoe kortstondig ook, zou voldoende zijn om wat licht te werpen in mijn totaal verduisterd innerlijk. In de Brusselse nacht blijft *Marie(s) Chien Noir* zoekend huilen, maar ik kan hem niet vinden. Het is pikdonker rondom mij. Ik haak af en slenter misnoegd om middernacht naar de B.A. Ik denk: "Tot kwart na twaalf. Mij niet langer gezien". En wat gebeurt? Je acht niet mogelijk wat John Melville in *Troubleshooter* uithaalt. Da's pas humor, fantasie, kolder van wereldklasse. Van wereldklasse! Ik heb anderhalf uur geschaterd. Om half-

Bound
(Steve Paxton)
Foto Herman Sorgeloos

drie verlaat ik de B.A. Ik wou toch vroeg naar bed vandaag... of is het nu al morgen?

Lente

Ik hou wél van dans! Ik kan er ook van genieten. Ook ik raak erdoor gefascineerd en ontroerd. Wat een opluchting! Ik zit er stil naar te kijken en neem iedere beweging in me op. *Rosas danst Rosas*. Vier heel jonge vrouwen, die dezelfde afgemeten, identieke gebaren en handelingen maken — wat een discipline! — tot de ene na de andere de groep verlaat, om op zoek te gaan naar een eigen identiteit... het obsederende aftasten naar het evenwicht, de harmonie, het rustpunt toe aan het einde van iedere beweging. Een zoektocht naar emotie en rust. Dit is een taal apart. Wat vermogen woorden om dit te omschrijven? Anne Teresa De Keersmaecker voert ons naar een hoogtepunt van dit Kaafestival.

Nu is het voorbij, en terwijl we door het nachtelijke Brussel, onder M.'s paraplu, naar Karel Buls rennen, hebben we het over Flanders' Technology, en hoe goed we dit initiatief vinden en ook over Kaai 83 waar veel over te zeggen valt in vergelijking met de vorige uitgaven. Het was een heel ander festival, met meer uitersten, gewaagder. Het was een verdomd goed festival omdat het deze keer de Vlamingen waren die verrassend vernieuwend uit de hoek kwamen. Rosas, Jan Fabre, Het Epigonentheater, evenveel hoogtepunten waar de anderen verwonderd naar opkeken. "Eén Kaai maakt de lente wel", zegt M. Vind ik heel mooi!

"Waarom heeft men Kaaitheater en Flanders' Technology niet op één hoop gegooid?", schiet het me te binnen. Ik blijf er verrast bij staan. Ministers Geens en Poma, of liever: alle Vlaamse ministers, mag ik even? Technologie is heel belangrijk maar kunst is het evenzeer. Op het Holland Festival zijn de Japanners de eregasten; de Duitse kunst vandaag scheert hoge toppen. De Oscar voor *De Blikken Trommel* zegt veel over het Duitsland van vandaag. Het overtuigt velen ervan dat "Made in Germany" geen leeg begrip is. Als men in een land creatief is, is men het in alle domeinen. Ministers, neem Rosas, Jan Fabre, onze schilders, beeldhouwers, films en noem maar op, mee naar het buitenland wanneer jullie er over technologie gaan praten, of over economie of over een ander deelaspect van wat we kunnen. Het zal indruk maken. De gesprekken zullen er vlotter door verlopen. Waarom ook kunstenaars? Omdat ze een taal gebruiken die iedereen begrijpt. Wie de taal der wetenschap of techniek niet kent, snapt het meestal niet of onvolledig. Da's het enige verschil tussen een kunstenaar en bijvoorbeeld een wetenschapper. De ene gebruikt een universele taal, de andere een bij-

zondere... voor de rest zijn ze even creatief. Daarom vullen ze mekaar aan, hebben ze mekaar zelfs nodig. Kunstenaars zijn heel goede ambassadeurs. Ze kunnen met iedereen praten. Ministers, het Kaaitheater heeft bewezen dat er talent voorhanden is in dit land... in alle domeinen. Gebruik het, misbruik het desnoods. Flanders' Technology, Flanders' Science, Flanders' Art... evenveel aspecten van Flanders' Creativity!

Kaai 83 is voorbij. Ach meneer toch? Het wordt hard knokken om wat centjes bijeen te schrapen voor Kaai 85. En het bedrijfsleven? Nee, quasi niks. En de financiële wereld? Och, 't is zo moeilijk. En Stad Brussel? Hebben nu al geen frank gegeven. Schande! Dus naar het Ministerie van Cultuur? Wat wordt het budget 85? Ook waar. Die Vlamingen toch.

"Eén Kaai maakt de lente wel"... Het moet! Op de lente volgt immers de zomer. In 1585 eindigde, met de val van Antwerpen, onze Gouden Eeuw. Na vier eeuwen bezetting, zelfs auto-bezetting, zullen we de wederopstanding vieren in 1985: met Flanders' Technology, met Kaai 85... eigenlijk met Flanders' Creativity!

Home again

7 mei 's morgens. Home again. Zalig! Vive le repos du guerrier! Les grandes manœuvres zijn achter de rug. Aan alles komt helaas en goddank een einde. Op mijn werktafel liggen stapels onbeschreven bladen, en mijn schrijfpennen drogen uit. Vrienden, ik trek me terug. Dank voor alles. Het was een fijne tijd. I love you all! Nu sluit ik me een paar maanden op in het klooster mijner fantasie. Tot in het najaar. God, wat een feest, wat een feest was het!

Als ik de Lotto win, doe ik mee aan Paris-Dakar. Dat moet ook zo'n groot feest zijn. En in een verschrikkelijke zandstorm rij ik verloren in de Sahara en krijg benzinepech. Ik stuur er onmiddellijk mijn begeleider op uit met een jerrycan en terwijl hij zoekend doolt tot hij maanden later wezenloos in Alexandrië belandt, ga ik langzaam dood tot de Roze Berberprins on his white silk camel, me als een vod opdraapt en tussen de zachte bulten van zijn rijdier meevoert naar het tentenkamp zijner honderden vrouwen. Ik word er behoedzaam op zachte tapijten gelegd en door mijn doorschijnende oogleden zie ik als in een waas de wondermooiste gezichten... tot ik ook haar ogen ontwaar. Ik wist dat ze me niet in de steek zou laten... en door mijn wijdopen poriën begin ik langzaam weer te ademen en herken meteen de zachte geuren van Magie Noire, Arpege, Nina Ricci, Diorissimo, Fidji, Chanel vijf en ook zes, zeven en acht etcetera, etcetera, Etcetera!

Roger Van Ransbeek